

Destrucció immaculada

Frances Fitzgerald

Ja fa temps que les forces aèries nord-americanes pressionen la Casa Blanca perquè approve una nova legislació de seguretat nacional que permeti el desplegament d'armament espacial. Aquesta decisió podria arribar les properes setmanes. La majoria de les armes espacials són futuristes, però els anteriors presidents i congressos han preferit no desplegar armes antisatèl·lit, tot tement que, si ho feien, encetarien la cursa de la guerra espacial i posarien en perill els sistemes d'informació en què es basen els Estats Units. Si aproven la nova legislació, hi hauria un canvi històric tan gran com la doctrina de la guerra preventiva.

Malgrat tot, la idea de posar armes a l'espai arrenca directament de la mitologia nacional americana del segle XIX, i d'un corrent de pensament que, curiosament, sembla força semblant al de l'administració Bush. El gener del 2001, la Comissió Espacial Nacional, que havia dirigit Donald H. Rumsfeld, va advertir el president Bush d'una possible "Pearl Harbor espacial". Aquella frase lapidària escenificava les preocupacions reals dels estadistes de defensa americans.

Ja fa anys que l'exèrcit depèn, cada vegada més, dels satèl·lits, per a la navegació, per a la tria d'objectius, per al comandament i per a altres funcions essencials, i, malgrat tot, els satèl·lits són molt vulnerables. Els poden disparar amb míssils dirigits i els transmissors que tenen a terra poden ser atacats, i la comunicació entre tots dos, avortada.

La política espacial de l'administració Clinton posava tot l'èmfasi en les mesures defensives i en el control armamentístic, per fer front a aquestes amenaces, però la Comissió Rumsfeld reclamava "l'opció de desplegar armes a l'espai" i una nova política que en guiara el desenvolupament.

L'any 2002, Bush es va retirar del Tractat de Míssils Antibalístics, que prohibia les defenses antimíssils amb base a l'espai, i va reorientar la seua política. D'aleshores ençà, les forces aèries i altres cossos militars han reclamat desplegar armament que pugui inutilitzar satèl·lits d'altres països, que funcionen com a defensa antimíssils i que puguen atacar ràpidament objectius de qualsevol lloc de la Terra.

L'avantatge estratègic d'alguns d'aquests sistemes, però, costa de trobar. Un atac des de l'espai a objectius terrestres necessitaria desenes de satèl·lits, i costaria de 50 a 100 vegades més que els míssils balístics que tenen la mateixa funció. Pel que fa a les armes antisatèl·lit, no serien gaire útils per protegir els nostres satèl·lits.

Siga quina siga la utilitat que els busquem, el problema de l'armament espacial és que els coets en òrbita són vulnerables a l'atac de tecnologia relativament poc avançada. Si altres països, especialment Rússia o la Xina, patiren l'acció d'algun armament espacial que els inutilitzara els satèl·lits i els destruïra les comunicacions sense cap advertiment previ,

potser reaccionarien de la mateixa manera contra els Estats Units.

Segons els informes de les forces aèries, el que cal és establir "control espacial" o "superioritat espacial", és a dir, "llibertat per atacar i protecció contra qualsevol atac" a l'espai.

Però l'espai no es pot definir com a "territori", com fem amb una autopista (i, a més, en algunes òrbites, està tan atapeït com l'entrada a qualsevol ciutat en hora punta). Hi ha satèl·lits de tota mena, i una arma espacial hauria de circular enmig de tot aquest trànsit.

Els oficials de les forces aèries encara no han explicat bé quina relació hi hauria entre posar més armes en òrbita i protegir els nostres satèl·lits. Tenen fe en la tecnologia, que ja trobarà la manera d'encarregar-se'n.

"La superioritat espacial no és un dret, sinó un destí." En paraules del general Lance Lord, alt comandant de la Força Aèria Espacial, i segons va dir al Congrés, "per dir-ho clar i ras, és la manera que tenim els americans de lluitar".

La retòrica de Lord ens suggereix que aquest enfocament és molt vell. A la fi del segle XIX i a principi del XX, els republicans del Mitjà Oest americà van promoure algunes estratègies similars. Volien que Amèrica perseguís la missió que Déu els havia conferit a l'estranger, tot mantenint verge la seua terra. Mentre els demòcrates lluitaven en guerres terrestres, es comprometien i negociaven, els republicans del Mitjà Oest pregaven per l'*American way of life* i dirigien el món des de les alçades i des de la llunyania del mar. El seu ideal hauria estat, no cal dir-ho, l'armament espacial.

Però la història del darrer segle ens ensenya que, com les bombes de gran abast i els transbordadors espacials, els satèl·lits assassins no salvaran els Estats Units de la dura realitat de la implicació internacional.

Frances Fitzgerald ha escrit 'Way Out There in the Blue: Reagan, Star Wars and the End of the Cold War'

© The New York Times – EL TEMPS

Traducció: Maite Insa